

Min vurdering er, at det overhovedet ikke er nødvendigt, for der bliver ikke nogen tredje fase. Den Økonomiske og Valutariske Union vil ikke kunne lade sig gøre. Vi ser jo allerede alt det – og her er der tale om filfieri – som Tyskland og Frankrig for slet ikke at tale om Italien gør for at få det til at se ud, som om de kan overholde de krav, der er skrevet ned i Maastricht-Traktaten.

Fremskridtspartiet er glad for at kunne sige helt og fuldt: Ja tak, vi støtter.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes heller ikke, at Enhedslisten skal have utak for, at de har fremsat det her forslag, for selv om det har fået en, kan vi vist godt sige uden overdrivelse, ublid medfart her i Folketinget, så har den ublide medfart dog ikke været større, end at vi faktisk har fået tilsagn fra regeringen om, at man ikke går længere, end den folkeafstemning giver os lov til. Det har vi så ligesom fået bekræftet, og i Dansk Folkeparti er vi bestemt ikke kede af det.

Jeg synes også, at ved at vi får de her ting noteret ned i Folketingets forhandlinger, kan vi hele tiden tage dem frem og sige, at sådan og sådan sagde ministeren, sådan og sådan sagde hr. Ole Stavad og de andre supereuropæere, der er her i Folketinget, og det synes jeg er ganske udmærket.

Vi vil selvfølgelig i Dansk Folkeparti støtte det foreliggende forslag, selv om det måske ikke kommer videre – det ved jeg ikke noget om – men hvis det kommer til afstemning, vil vi naturligvis støtte forslaget i den foreliggende form.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til de sidste to ordførere for støtten til forslaget, og fordi man har optaget det i den ånd, hvori det er ment.

Så vil jeg gerne sige til fru Anne Baastrup, at jeg til gengæld ikke ganske forstår SF's holdning til forslaget. Fru Anne Baastrup mente, at det kom post festum, og jeg forstår godt, hvad hun mener. Hun mener, at et flertal i Folketingets Europaudvalg uden at afvente en offentlig debat gav mandat til regeringen på nogle bestemte spørgsmål omkring ØMU'en.

I den forstand kan man selvfølgelig sige, at det altså ikke kunne lykkes for os at få denne her debat, inden de beslutninger blev truffet i Folketingets Europaudvalg. Men det afgørende spørgsmål – spørgsmålet om vilkårene for en

aftale mellem Danmark og eurolandene – er jo bestemt ikke afgjort. Og spørgsmålet er, om vilkårene for en sådan aftale skal være, som det er formuleret i punkt B i Enhedslistens forslag, eller det skal være noget, hvor man påtager sig mere vidtgående forpligtelser end det, befolkningen har sagt ja til ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Det er jo det afgørende spørgsmål, og derfor kan jeg sige til hr. Nødgaard, at Enhedslisten bestemt har tænkt sig, at dette her forslag skal behandles grundigt i udvalget, og jeg håber, og det kan jeg så også forstå på hr. Poul Nødgaard og fru Annette Just, at man vil gå ind og deltage i dette arbejde.

For det, vi skal have præcist afklaret i Folketingets Europaudvalg, er jo, hvad det er for forpligtelser, ministeren har tænkt sig at indgå en aftale med de andre lande om. Det er et brændende politisk spørgsmål og et afgørende politisk spørgsmål, som tilhører fremtiden, og jeg må gøre fru Anne Baastrup opmærksom på, at dette her ikke er et spørgsmål, der er post festum. Det er et spørgsmål, som Enhedslisten er med til at sikre, vi får en offentlig debat om, inden der laves en aftale.

Problemet – og det vil jeg godt gøre økonomiministeren opmærksom på – med den aftale er jo, at det ikke bliver en aftale, som vi havde ønsket, og som baserer sig på de principper, der var i EMS-systemet. Nej, det bliver en aftale, hvor Danmark alene som land skal knytte sig til blokken af eurolande. Og det, vi frygter – vil jeg gerne sige rent ud – er, at den tilknytning bliver for tæt, at vi bliver bundet til dette selvmordsprojekt, som man er ved at sætte i værk pr. 1. januar 1999.

Og når jeg kalder det et selvmordsprojekt, så er det, fordi det bødesystem med bøder på kolossale beløb for de svage økonomier, der bliver knyttet til euroen, som ikke kan opfylde de økonomiske kriterier osv., vil i forbindelse med et økonomisk tilbageslag – da der er indbygget en selvmordsspiral i systemet – betyde, at man oven i de vanskeligheder, man har med at få økonomien til at hænge sammen, får en bøde, og det får man hvert eneste år, indtil man er stensikker på, at økonomien er helt og aldeles ødelagt.

Så det er et system, som er det modsatte af det, man i sin tid kaldte det keynesianske system, hvor man, når der var arbejdsløshed, gik ind og øgede de offentlige udgifter. Nu går man så ind, når der bliver øget arbejdsløshed,